

Comentaris a “El Missatge de Silo”

Aquests “Comentaris” no toquen tots els tònics de “El Missatge de Silo” sinó, únicament, aquells que ens han semblat necessaris per a una millor comprensió d'aquest escrit.

Farem les nostres aproximacions a “El Missatge de Silo” respectant l'ordre d'aquesta exposició. Per tant, la primera part estarà dedicada als capítols i paràgrafs del llibre “La Mirada Interna”; la segona part haurà de considerar “L'Experiència” i la tercera “El Camí”.

Primera part de “El Missatge de Silo”

En la primera part comentarem el llibre “La Mirada Interna” i considerarem els seus **tres primers capítols** que són introductoris i que es refereixen a certes precaucions que s'haurien de prendre per enquadrar correctament els temes més importants.

Fins al capítol V les explicacions es donen en un rerefons de sense-sentit que el cercador de veritats més definitives se sent inclinat a descartar. Hi trobem capítols i paràgrafs que mereixen algunes consideracions. Però, primerament hem de preguntar-nos: què es pretén transmetre en aquesta obra? Es tracta de transmetre un ensenyament sobre la conducta i sobre la interioritat humana, amb referència al sentit de la vida.

Per què el Llibre porta per títol “La Mirada Interna”? És que per ventura l'òrgan de la visió no està col·locat per entrellucar el món exterior, com si fos una finestra o dues, si fos el cas; no està col·locat per obrir-se cada dia en el despertar de la consciència? El fons de l'ull rep els impactes del món exterior. Però de vegades, quan tanco les parpelles, recordo el món extern, o l'imagino, o el somio. Aquest món el veig amb un ull interior que també mira en una pantalla, però que no és la corresponent al món extern.

Esmentar una “mirada interna” és implicar algú que mira i alguna cosa que és mirada. Sobre això tracta el Llibre i el seu títol posa de relleu un imprevist advertiment de confrontació amb allò que és admès ingènuament. El títol del Llibre resumeix aquestes idees: “hi ha altres coses que es veuen amb altres ulls i hi ha un observador que pot emplaçar-se d'una manera diferent a l'habitual”. Ara hem de fer una petita distinció.

Quan dic que “veig alguna cosa”, anuncio que estic en actitud passiva respecte d'un fenomen que impressiona els meus ulls. Quan, en canvi, dic que “miro alguna cosa”, anuncio que oriento els meus ulls en una determinada direcció. Gairebé en el mateix sentit, puc parlar de “veure interiorment”, d'assistir a visions internes com les del divagar, o les del somiar, distingint-ho del “mirar intern” com a direcció activa de la meva consciència. D'aquesta manera, puc fins i tot recordar els meus somnis, o la meva vida passada, o les meves fantasies i mirar-les activament, il·luminar-les en la seva aparent absurditat, volent dotar-les de sentit. La mirada interna és una direcció activa de la consciència. És una direcció que cerca significació i sentit en l'aparentment confús i caòtic món intern. Aquesta direcció és fins i tot anterior a aquesta mirada, ja que la impulsa. Aquesta direcció permet l'activitat del mirar intern. I si s'arriba a copsar que la mirada interna és necessària per develar el sentit que l'empeny, es comprendrà que en algun moment el que mira haurà de veure's a si mateix. Aquest “si mateix” no és la mirada, ni tan sols la consciència. Aquest “si mateix” és el que dona sentit a la mirada i a les operacions de la consciència. És anterior i transcendent a la consciència mateixa. D'una manera molt àmplia anomenarem “Ment” a aquest “si mateix” i no el confondrem amb les operacions de la consciència, ni amb ella mateixa. Però quan algú pretén capturar la Ment com si fos un fenomen més de la consciència, aquella se li escapa perquè no admet representació ni comprensió.

La mirada interna haurà d'arribar a xocar amb el sentit que posa la Ment en tot fenomen, àdhuc de la pròpia consciència i de la pròpia vida i el xoc amb aquest sentit il·luminarà la consciència i la vida. Sobre això tracta el Llibre en el seu nucli més profund.

A tot l'anterior ens porta la reflexió sobre el títol de l'obra. Però en entrar-hi, en el primer paràgraf del primer capítol, se'ns diu: "Aquí s'explica com al sense sentit de la vida se'l converteix en sentit i plenitud". I en el paràgraf 5 del mateix capítol, s'aclareix: "Aquí es parla de la revelació interior a la qual arriba tot aquell que acuradament medita en una cerca humil".

Queda marcat l'objectiu, convertir el sense-sentit de la vida en sentit. I a més, està traçada la manera d'arribar a la revelació del sentit sobre la base d'una curiosa meditació.

Entrem en materia...

El capítol I desenvolupa la manera d'arribar a la revelació interior i adverteix de falses actituds que allunyarien de l'objectiu proposat.

El capítol III tracta d'allò que s'ha anomenat "el sense-sentit". El desenvolupament d'aquest capítol comença amb la paradoxa del "triomf-fracàs", en aquests termes: *"Aquells que havien portat el fracàs dins el seu cor pogueren arribar a l'últim triomf; aquells que s'havien sentit triomfadors, restaren en el camí com a vegetals de vida difusa i apagada"*. En aquest capítol es reivindica el "fracàs" com no conformitat amb els sentits provisionals de la vida i com estat d'insatisfacció impulsor de recerques definitives. Destaca el perill de l'encantament en els triomfs provisionals de la vida, aquells que si s'aconsegueixen exigeixen més i porten finalment a la decepció i que si no s'aconsegueixen porten també a la decepció definitiva, a l'escepticisme i al nihilisme.

Més endavant, en el mateix capítol però en el paràgraf 1, s'afirma: *"No hi ha sentit en la vida si tot acaba amb la mort"*. Ara bé, resta per demostrar si efectivament la vida acaba o no acaba amb la mort, d'una banda, i si la vida té o no sentit en funció del fet de la mort... Aquests dobles interrogants escapen del camp de la Lògica i tracten de ser resolts, al llarg del Llibre, en termes d'existència. Sigui com sigui, aquest paràgraf 1 del **capítol III** no és per llegir-lo de correput per passar immediatament al següent paràgraf. Exigeix una pausa i algunes reflexions, ja que s'està tractant un punt central de Doctrina. Els següents paràgrafs s'ocupen de ressaltar la relativitat dels valors i de les accions humanes.

El capítol IV considera tots els factors de dependència que operen sobre l'ésser humà i li resten possibilitats d'elecció i acció lliure.

El capítol V fa aparèixer alguns estats de consciència que tenen caràcter diferent als habituals. Es tracta de fenòmens suggestius i no per això extraordinaris, però que de tota manera tenen la virtut de fer sospitar un nou sentit de la vida. La sospita del sentit està lluny de donar una fe o de fomentar una creença, però en canvi permet variar o relativitzar la negació escèptica del sentit de la vida.

El registre d'aquests fenòmens no passa de promoure un dubte intel·lectual, però té l'avantatge d'afectar el subjecte en la seva vida diària pel seu caràcter d'experiència.

En tal sentit, té major aptitud de transformació que la que pugui tenir una teoria o un conjunt d'idees que faci variar simplement el punt de vista respecte a qualsevol posició enfront de la vida.

En aquest capítol s'esmenten certs fets que, veritables o no des del punt de vista objectiu, posen el subjecte en una situació mental diferent a l'habitual. Aquests fets tenen l'aptitud de presentar-se acompanyats per intuïcions que fan sospitar una altra manera de viure la realitat. I, precisament, aquest "sospitar" un altre tipus de realitat ens obre a altres horitzons. En totes les èpoques, els anomenats "miracles" (en el sentit d'aquells fenòmens que contrarien la percepció normal), arrossegueu amb si intuïcions que acaben emplaçant el subjecte en un altre àmbit mental. A aquest altre àmbit, que anomenem "consciència inspirada", li atribuïm nombroses significacions i correlativament nombroses expressions. Els paràgrafs d'aquest capítol configuren una espècie de llista incompleta, però suficient, de registres que en produir-se invariablement impliquen preguntes pel sentit de la vida. El seu registre és d'una intensitat psíquica tal que exigeix respostes entorn del seu significat. I siguin quines siguin aquestes respostes, el sabor íntim que deixen és sempre de sospita sobre una realitat diferent. Vegem els casos: *"De vegades m'he avançat a fets que després van succeir. De vegades he copsat un pensament llunyà. De vegades he descrit llocs que mai no vaig visitar. De vegades he explicat amb exactitud allò que succeí en la meua absència. De vegades una alegria immensa m'ha sobtat. De vegades una comprensió total m'ha envaït. De vegades una comunió perfecta amb tot m'ha extasiat. De vegades he trencat els meus somnis i he vist la realitat d'una manera nova. De vegades he reconegut com vist de nou quelcom que veia per primera vegada... I tot això m'ha fet pensar. M'adono que sense aquestes experiències no podria haver sortit del sense-sentit."*

El capítol VI estableix diferències entre els estats de somni, semi-somni i vigília. La intenció està posada en relativitzar la idea que normalment es té sobre la realitat quotidiana i sobre l'exactitud d'aquesta realitat que es percep.

Els capítols VII, VIII, IX, X, XI, XII i després **XV, XVI, XVII i XVIII**, tracten directa o indirectament del fenomen de la Força.

El tema de la Força és de summe interès perquè permet, d'una manera pràctica, engegar experiències que orienten cap al sentit. A diferència d'allò comentat en el capítol V, que si bé atorguen la sospita del sentit, ocorren espontàniament o sense cap direcció. Sobre aquest punt de la Força i les seves implicacions parlarem al final d'aquests comentaris sobre La Mirada Interna.

Ara ens concentrarem en els quatre capítols restants del Llibre.

El capítol XIII presenta els "Principis d'acció vàlida". Es tracta de la formulació d'una conducta en la vida, que s'exposa als qui desitgin portar endavant una vida coherent, basant-se en dos registres interns bàsics: el d'unitat i el de contradicció. D'aquesta manera, la justificació d'aquesta "moral" es troba en els registres que produeix i no en idees o creences particulars relatives a un lloc, a un temps, o a un model cultural. El registre d'unitat interna que es desitja evidenciar està acompanyat per alguns indicadors que cal tenir en compte: 1.- sensació de creixement intern; 2.- continuïtat en el temps i 3.- afirmació de la seva repetició a futur. La sensació de creixement

intern apareix com un indicador veritable i positiu acompanyat sempre de l'experiència de millora personal, mentre que la continuïtat en el temps permet comprovar en situacions posteriors a l'acte, o imaginades amb posterioritat a l'acte, o comparades en el record amb situacions posteriors a l'acte, si aquest no varia pel quadre de situació. Finalment, si passat l'acte s'experimenta com a desitjable la seva repetició, diem que s'afirma en la sensació d'unitat interna. Contràriament, els actes contradictoris poden posseir algunes de les tres característiques dels actes unitius, o cap d'elles, però en cap cas no posseeixen les tres característiques dels actes unitius.

No obstant això, existeix un altre tipus d'acció que no podem estrictament anomenar "vàlida", ni tampoc "contradictòria". És l'acció que no obstrueix el propi desenvolupament, ni provoca tampoc millores considerables. Pot ser més o menys desagradable o més o menys plaent; però ni afegeix ni treu des del punt de vista de la seva validesa. Aquesta acció intermèdia és la quotidiana, la mecànicament habitual, tal vegada necessària per a la subsistència i la convivència, però no constitueix en si un fet moral, d'acord amb el model d'acció unitiva o contradictòria que estem examinant. Els Principis, dits "d'acció vàlida", se'ls classifica com: 1.- principi d'adaptació; 2.- d'acció i reacció; 3.- d'acció oportuna; 4.- de proporció; 5.- de conformitat; 6.- del plaer; 7.- de l'acció immediata; 8.- de l'acció compresa; 9.- de llibertat; 10.- de solidaritat; 11.- de negació dels oposats i 12.- d'acumulació de les accions.

El capítol XIV del Llibre tracta sobre "La Guia del Camí Intern". Aquesta Guia no té majors pretensions que qualsevol experiència guiada, encara que enquadrada entre les exercitzacions que es proposen en una direcció transcendent de fenòmens "suggestius" o de "sospita del sentit".

El capítol XIX parla de "els estats interns". Aquest capítol no és una experiència guiada i no pretén solucions transferencials, sinó que de manera alegòrica tracta de descriure situacions actuals en què es pot trobar el lector. Aquest capítol és una descripció poètica i alegòrica de diferents situacions en les quals pot trobar-se una persona en el seu camí cap a la trobada del sentit de la vida. Com es diu en el seu primer paràgraf: *"...has d'adquirir ara prou percepció dels estats interns en què et pots trobar al llarg de la teva vida i, particularment, al llarg del teu treball evolutiu"*. Entenem aquí, "treball evolutiu", com aquell que permet anar aclarint incògnites en el desenvolupament del sentit de la vida.

El capítol XX, titulat "La Realitat Interior", és un xic fosc. Pel que sembla, la seva interpretació és difícil per a aquell que no està familiaritzat amb la teoria de simbòlica i alegòrica i els fenòmens de producció, traducció i deformació d'impulsos. De tota manera i deixant de banda la comprensió teòrica d'aquest capítol final, no és difícil trobar persones que perceben amb relativa nitidesa els seus estats interns i copsen els seus significats a nivell profund, com si ho fessin amb un paràgraf poètic qualsevol.

Tornem ara als capítols relacionats amb la Força...

Els temes de la Força, el Centre Luminós, la Llum Interna, el Doble i la Projecció de l'Energia admeten dues visions diferents. Primera: Considerar-los com fenòmens

d'experiència personal i, per tant, mantenir-los en una relativa incomunicació amb aquelles persones que no els han registrat, limitant-los en el millor dels casos a descripcions més o menys subjectives. Segona: Considerar-los dins d'una teoria major que els expliqui, sense apel·lar a la prova de l'experiència subjectiva. Tal teoria major que podríem considerar derivada d'una Psicologia Transcendental, és d'una complexitat i profunditat impossible d'exposar en aquests simples "Comentaris a 'El Missatge de Silo'".

Segona part de "El Missatge de Silo"

En aquesta segona part, anomenada "L'Experiència", considerem vuit cerimònies que es presenten per a diferents casos i situacions de la vida personal i social.

En gairebé totes les cerimònies estan presents dues realitats que, tractades explícitament o no, mostren la seva importància pels profunds significats que tenen per a la vida. A aquestes realitats, que admeten diferents interpretacions, les coneixem sota les designacions de "la Immortalitat" i "allò que és Sagrat". El Missatge concedeix la major importància a aquests temes i explica que s'ha de comptar amb ple dret per creure o no creure en la Immortalitat i en el Sagrat, perquè d'acord a com s'emplaça una persona enfront d'això, així serà l'orientació de la seva vida.

El Missatge assumeix les dificultats d'examinar obertament les creences fonamentals, pel xoc amb la censura i l'autocensura que inhibeixen el pensament lliure i la bona consciència. En el context de la lliure interpretació que propicia el Missatge, s'admet que per a unes persones la Immortalitat es refereixi a les accions realitzades en vida, però que els seus efectes es continuen en el món físic malgrat la mort física. Per a altres persones, la memòria que es conserva en els éssers estimats, o fins i tot en grups i societats, garanteix la persistència després de la mort física. Per a d'altres, la immortalitat és acceptada com a persistència personal en un altre nivell, en un altre "paisatge" d'existència.

Seguint amb la lliure interpretació, alguns senten allò que és Sagrat com el motor de l'afecte més profund. Per a ells, els fills o altres éssers estimats representen el Sagrat i posseeixen un màxim valor que no ha de ser envilit per cap motiu. Hi ha els qui consideren Sagrat l'ésser humà i els seus drets universals. Uns altres experimenten la divinitat com l'essència del Sagrat.

En les comunitats que es formen entorn del Missatge, es considera que les diferents postures assumides enfront de la Immortalitat i el Sagrat no han de ser simplement "tolerades", sinó genuïnament respectades.

El sagrat es manifesta des de la profunditat de l'ésser humà, d'aquí la importància que té l'experiència de la Força com a fenomen extraordinari que podem fer irrompre en el món quotidià. Sense l'experiència tot és dubtós, amb l'experiència de la Força tenim evidències profundes. No necessitem de la fe per reconèixer el Sagrat. La Força s'obté en algunes cerimònies com l'Ofici i la Imposició. També en les cerimònies de Benestar i Assistència es poden percebre els efectes de la Força.

El contacte amb la Força provoca una acceleració i augment de l'energia psicofísica, sobretot si quotidianament es realitzen actes coherents que, d'altra banda, creen unitat interna orientada cap al creixement espiritual.

La primera experiència, coneguda com “Ofici”, és una cerimònia social que es realitza a petició d'un conjunt de persones. Els participants, anomenats “Oficiant” i “Auxiliar”, estableixen una sort de diàleg a viva veu que permet a tots seguir una mateixa seqüència des del començament fins a la conclusió. Es tracta d'una experiència que utilitza alguns recursos de relaxació i al poc temps va donant lloc a un conjunt d'imatges visuals i cenestèsiques que, finalment, prenen el caràcter d'una “forma esfèrica” en moviment capaç d'alliberar la Força. En un moment s'esmenta un Principi o pensament de la Mirada Interna com a tema de meditació. Finalment, es realitza una Petició en direcció al que cadascú experimenta com la seva “necessitat” més profunda.

En una altra cerimònia, també social, coneguda com “Imposició”, es treballa amb el registre de la Força d'una manera més directa que en l'Ofici. No s'apela a l'evocació ni al registre de l'esfera. Tampoc es llegeix un Principi ni se suggereix algun tema de meditació. Es manté una Petició en la mateixa mecànica de l'Ofici.

Una tercera cerimònia, coneguda com de “Benestar”, també es realitza a comanda dels assistents. Sens dubte, es tracta d'una posició mental en la qual una o diverses persones són evocades i es tracta de recordar de la manera més vívida possible la seva presència i els seus tons afectius més característics. Es busca comprendre de la manera més intensa possible les dificultats que en aquests moments poden estar vivint els qui són evocats. Des d'allí es passa a considerar una millora en la situació de manera que es pugui experimentar el registre d'alleujament corresponent.

Aquesta cerimònia posa de manifest un cert mecanisme de “bons desitjos” o “bones intencions” amb els quals ens expressem gairebé espontàniament i amb molta freqüència. Diem: “que tinguis un feliç dia”, “que compleixis molts i bons anys”, “que surti ben la teva prova” o “que superis la dificultat actual”, etc. És clar que en aquesta cerimònia es fan les “Peticions” des d'una bona disposició mental en la qual s'emfatitzen els registres afectius intensos. La “Petició” de beneficis per a d'altres, realitzat en les millors condicions, ens situa en una posició mental en què ens predisposem per donar les ajudes necessàries, que a més, milloren les nostres direccions mentals i enforteixen en nosaltres les possibilitats de comunicació amb els altres.

Un punt molt important a considerar amb les “Peticions” és el d'efectuar-les a fi que uns altres puguin superar les dificultats i restablir les seves millors possibilitats. Sobre això no ha d'haver-hi confusió. Vegem un cas. Es podria suposar que una Petició pel restabliment de la salut d'algú moribund és el més adequat, ja que s'està tractant de sostreure del dolor i el sofriment la persona afectada, però en enfocar aquesta Petició s'ha de ser curós perquè no es tracta de demanar el millor per a un mateix que voldria mantenir l'afectat amb bona salut i a prop nostre. La petició correcta hauria d'apuntar potser per a aquest moribund i no potser per a nosaltres mateixos. En aquesta situació, en què estem lligats per l'afecte a aquest moribund que pateix, tal

vegada hauríem de considerar que aquesta persona pot desitjar sortir de la seva situació reconciliada i en pau amb si mateixa. En aquest cas, la petició és “pel millor per a la persona afectada” i no pel millor per a mi, que volria retenir l'altra persona costi el que costi. Així és que la Petició per un altre ha de considerar què és el millor per a l'altre i no per a mi.

Aquesta cerimònia conclou, per els qui així ho desitgin, a fer sentir la presència d'aquells éssers molt estimats que *“encara que no estan aquí, en el nostre temps i en el nostre espai”*, es relacionen o s'han relacionat amb nosaltres en l'experiència de l'amor, la pau i la càlida alegria.

Finalment, amb aquesta cerimònia es pretén crear una correntada de benestar per a tots els presents que estiguin orientats en una mateixa direcció.

A la quarta cerimònia, dita de “Protecció”, concorren Oficiant, Auxiliar, familiars i coneguts dels nens als qui està dedicada. Les explicacions sobre formalitats i significats es van donant al llarg del desenvolupament d'aquesta cerimònia de canvi d'estat.

La cinquena cerimònia, de “Matrimoni”, és també de naturalesa social i per això se sol celebrar amb la participació de nombroses parelles que desitgen unir-se i donar testimoni públic del seu canvi d'estat. Com en la cerimònia de Protecció, aquí es donen explicacions sobre formalitats i significats al llarg de tot el seu desenvolupament.

La sisena cerimònia, anomenada d' “Assistència”, és bàsicament individual. Com s'explica en l'ambientació al parlament de l'Oficiant: “Aquesta és una cerimònia de molt afecte i exigeix que qui la realitzi doni el millor de si. La cerimònia pot ser repetida a petició de l'interessat o d'aquells que en tenen cura. L'Oficiant està tot sol amb el moribund. Qualsevol sigui l'aparent estat de lucidesa o inconsciència del moribund, l'Oficiant s'hi apropa i parla amb veu suau, clara i pausada”. Nombroses frases que llegeix l'Oficiant deriven del capítol XIV de la Mirada Interna, titulat “La Guia del Camí Intern”. La seqüència, les imatges i les al·legories que s'exposen tenen l'estructura d'una experiència guiada profunda.

La setena cerimònia, de “Mort”, és realitzada per l'Oficiant, igual que en la cerimònia d'Assistència. No obstant això, es tracta d'una cerimònia social destinada a familiars, amics i coneguts del finat.

L'octava i última cerimònia, dita de “Reconeixement”, és portada per un Oficiant i un Auxiliar. En l'ambientació s'explica que es tracta d'una cerimònia d'inclusió en la Comunitat... Inclusió per experiències comunes, per ideals, actituds i procediments compartits. Es realitza a comanda d'un conjunt de persones i després d'un Ofici. Els qui van a participar han de comptar amb el text que ha estat distribuït abans. Aquesta cerimònia té l'estructura d'un testimoni col·lectiu.

Tercera part de “El Missatge de Silo”

En aquesta tercera part es presenten 17 temes de meditació que es refereixen a l'assoliment de la coherència en el pensar, el sentir i el fer. Es diu "El Camí" a aquest treball que se segueix per avançar cap a la coherència, cap a la unitat de la vida i per evitar la contradicció, la desintegració de la vida. Els 17 temes els agrupem en 2 blocs:

En el bloc dels primers 8 temes, s'indica la situació en què està situat qui busca coherència i també el camí a seguir per avançar cap a la coherència.

En el bloc dels 9 temes finals, s'indica les dificultats que s'han d'eludir per avançar cap a la coherència.

1. *"Si creus que la teva vida acaba amb la mort, el que penses, sents i fas no té sentit. Tot conclou en la incoherència, en la desintegració".*

Aquí s'afirma que cap justificació és possible si se la col·loca en la perspectiva de la mort. D'altra banda, fem la nostra vida portats per les necessitats vitals. Menjar, beure, defensar-se de les agressions naturals i buscar el plaer, són grans impulsos que permeten la continuïtat de la vida en el curt termini. Gràcies a la il·lusió de la permanència vital es poden sostenir totes les activitats, però no se les pot justificar fora de la il·lusió de la permanència.

2. *"Si creus que la teva vida no acaba amb la mort, ha de coincidir el que penses amb el que sents i amb el que fas. Tot ha d'avançar cap a la coherència, cap a la unitat".*

S'afirma que en el cas de creure en la permanència o projecció de la vida més enllà de la mort, això s'ha de justificar per la coincidència del pensar, el sentir i l'actuar en la mateixa direcció. La vida pot romandre o projectar-se per un tipus d'unitat dinàmica i en cap cas per la contradicció.

3. *"Si ets indiferent al dolor i al sofriment dels altres, tota ajuda que demanis no trobarà justificació".*

Al món de les relacions no es poden justificar les pròpies necessitats negant les dels altres.

4. *"Si no ets indiferent al dolor i al sofriment dels altres, has de fer que coincideixi el que sents amb el que penses i fas per tal d'ajudar d'altres".*

Una posició coherent enfront del dolor i el sofriment dels altres exigeix que el que es pensi, senti i faci, tinguin la mateixa direcció.

5. *"Aprèn a tractar els altres de la manera en què vols ser tractat".*

Tot el nostre món de les relacions, si pretén coherència, s'ha de regir per la reciprocitat de les accions. Aquesta postura no està "naturalment donada" en el comportament sinó que es considera com alguna cosa en creixement, alguna cosa que ha de ser apresada. Es coneix aquesta conducta com "la Regla d'Or". Aquesta conducta s'educa i perfecciona al llarg del temps i de l'experiència en el món de les relacions.

6. *“Aprèn a superar el dolor i el sofriment en tu, en el teu país i en la societat humana”.*

També aquí és possible l'aprenentatge, no l'abandó a una suposada “naturalesa” humana. Aquest aprenentatge s'estén als altres com a conseqüència d'allò après en la superació del propi sofriment.

7. *“Aprèn a resistir la violència que hi ha dintre i fora de tu”.*

Com la base de tot aprenentatge de superació i coherència.

8. *“Aprèn a reconèixer els signes d'allò que és sagrat dins i fora de tu”.*

Aquesta intuïció d'allò que és “Sagrat”, del no substituïble, creix i es va estenent a diferents camps fins a arribar a orientar la vida (el Sagrat en un) i les accions en la vida (el Sagrat fora d'un).

9. *“No deixis passar la teva vida sense preguntar-te: ‘qui sóc?’ ”*

En el sentit dels significats d'un mateix i del que distorsiona el que es refereix a “un mateix”.

10. *“No deixis passar la teva vida sense preguntar-te: ‘cap on vaig?’ ”*

En el sentit de la direcció i els objectius de la vida.

11. *“No deixis passar un dia sense respondre't qui ets”.*

En el record quotidià d'un mateix relacionat amb la finitud.

12. *“No deixis passar un dia sense respondre't cap on vas”.*

És el record quotidià d'un mateix, relacionat amb els objectius i la direcció de la pròpia vida.

13. *“No deixis passar una gran alegria sense agrair en el teu interior”.*

No sols per la importància que té reconèixer una gran alegria, sinó per la disposició positiva que s'accentua en “agrar”, reforçant la importància d'això que s'experimenta.

14. *“No deixis passar una gran tristesa sense reclamar en el teu interior aquella alegria que va quedar guardada”.*

Precisament, si en el seu moment es van fer conscients les experiències d'alegria, en evocar-les en els moments difícils, s'apel·la a la memòria (“carregada” d'afectes positius). Es podria pensar que en aquesta “comparació” surt perdent la situació positiva, però no és així perquè aquesta “comparació” permet modificar la inèrcia afectiva dels estats negatius.

15. *“No imaginis que estàs sol en el teu poble, en la teva ciutat, en la Terra i en els infinits móns”.*

Aquesta “solitud” és una experiència que sofrim com “abandó” d'altres intencions i, en definitiva, com “abandó” del futur. Parlar de “el teu poble, la teva ciutat, la Terra i els infinits móns” posa a tot i cadascun dels llocs petits i grans, despoblats i poblats, enfront de la solitud i al no-res de tota possible intenció. La posició oposada part de

la pròpia intenció i s'estén fora del temps i l'espai en què transcorre la nostra percepció i la nostra memòria. Estem acompanyats per diverses intencions i àdhuc en l'aparent solitud còsmica existeix "alguna cosa". Hi ha alguna cosa que mostra la seva presència.

16. *"No imaginis que estàs encadenat a aquest temps i a aquest espai".*

Si no pots imaginar ni percebre un altre temps i un altre espai, pots intuir un espai i un temps interns en els quals operen les experiències d'altres "paisatges". En aquestes intuïcions se superen els determinismes del temps i l'espai. Es tracta d'experiències no lligades a la percepció, ni a la memòria. Aquestes experiències es reconeixen indirectament i únicament en entrar" o "sortir" d'aquests espais i aquests temps. Aquestes intuïcions ocorren per desplaçament del "jo" i es reconeix el seu començament i la seva fi per una nova acomodació del "jo". Les intuïcions directes d'aquests "paisatges" (en aquests espais Profunds), són obscuramente recordades per contextos temporals, mai per "objectes" de percepció o representació.

17. *"No imaginis que en la teva mort s'eternitza la soledat".*

Considerant la mort com "no res" o com solitud total, és clar que no subsisteix el "abans" i el "després" d'aquesta experiència Profunda. La Ment transcendeix la consciència lligada all "jo" i als espais i temps de percepció i representació. No obstant això, res que succeeixi en els Espais Profunds no es pot fer patent a l'experiència.

Silo - Centre d'Estudis de Punta de Vacas, 03/03/2009.